

[Pia Kjærsgaard]

battere tingene bag Indfødsretsudvalgets lukkede døre. Vi giver ikke efter, når vi synes, det er en demokratisk pligt og ret at debattere, om alle er lige værdige til at få dansk statsborgerskab.

Vi ønsker heller ikke at gøre den opfattelse gældende, som Socialdemokratiets ordfører fremkom med, at fordi der nu kom så mange udlændinge til Danmark, var der selvfølgelig også mange flere, der skulle have dansk statsborgerskab. Hvad har de to ting egentlig med hinanden at gøre? Jeg synes, det er utilstedeligt, at Folketingets medlemmer ikke er mere omhyggelige med, hvem og hvor mange man tildeler dansk statsborgerskab. Det at være dansker er noget, man skal gøre sig fortjent til og gøre sig umage for at blive; man skal gøre et stort arbejde for at blive integreret i det danske samfund og kunne fungere som dansker.

Men jeg må konstatere, at folketingsflertallets opfattelse er en anden end min, og det bliver jeg nødt til at leve med, selv om jeg ikke synes, det er godt for vores samfund. Men jeg vil stadig sige til Folketingets medlemmer, at det bliver naturligvis ikke sidste gang, Fremskridtspartiet tager spørgsmålet op i folketingsalen.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Uden omtanke, bare give los og give væk, vi tænker overhovedet ikke over, hvad vi gør her i Folketinget. Der er kun ét parti, der tænker herinde, og det er Fremskridtspartiet!

I udvalget har vi virkelig hørt alle partiers repræsentanter udtrykke sig både positivt og negativt i et forsøg på at finde ud af, hvad det drejede sig om. Det er ikke et bunkebryllup, hvor man siger ja til alt, man har mulighed for at diskutere hver eneste person og afgøre i hvert enkelt tilfælde, om den person skal have statsborgerskab eller ej, hvad det taler for eller imod. Vi har sagt nej masser af gange, men det kommer ikke frem.

Vi har også hørt noget om manglende kendskab til sproget, at man ikke engang kunne udtrykke sig ordentligt. Jamen det er jo ikke rigtigt; vi har meget strenge krav, selv om nogle af os en gang imellem har sagt, at der kan være en undskyldning for dårligt sprogkendskab, hvis det drejer sig om ældre eller folk med høreproblemer eller lignende. Vi er meget strikse, når

det gælder sprog, så hvorfor får vi ikke sandheden frem?

Der er nogle kriterier, som nok kan strammes op – det kan man selvfølgelig diskutere – men hvad er der galt med en pakistaner, der måske har boet her i 10 år? Er man et ringere menneske, fordi man kommer fra et andet sted i verden? Det må da ikke være sådan, at min hudfarve og alt andet skal passe; det må tælle, hvordan jeg er som person, og hvad jeg har øvet her i Danmark, og her er jeg da enig i, at vi kan se på, hvordan man har levet sit liv her. Men at sige, at bare fordi man har en anden hudfarve, har man ikke rigtig noget at gøre her – jeg gad vide, hvor mange af os der egentlig er rene danskere. Det kunne være meget spændende at gå lidt tilbage i tiden og se, hvor langt vi skal tilbage for at finde nogen, som ikke har forbindelse til fremmede steder.

Så jeg synes altså, man skal tænke sig lidt om, inden man beskylder andre for ikke at gøre arbejdet godt nok herinde.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu har jeg luret teknikken hos fru Pia Kjærsgaard, og jeg må sige, hun er ihærdig; hun bliver minsandten ved og ved, som det hedder i en af de moderne reklamer.

Men fordi en forkert ting bliver gentaget, bliver den altså ikke mere sand af det, og jeg må godt nok erkende, at det antal, som i dag får dansk statsborgerskab – 3.000 mennesker – kan ikke forstyrre min nattesøvn, og det tror jeg heller ikke det kan hos de andre partiers ordførere. Der er gode begrundelser for, at de får det.

Med hensyn til, at der bare var lukket af, gør vi vores arbejde seriøst i Indfødsretsudvalget, og derfor er jeg også glad for det, der blev sagt fra Venstres og De Konservatives side i forbindelse med behandlingen af forslaget, for jeg tror, det lover godt for det parlamentariske arbejde, at vi politikere tør stå til ansvar for vores handlinger. Vi skal ikke gemme os bag kvoter og den slags ting; nej, vi kan roligt sige til hinanden, at vi har tænkt på mennesket. Vi har behandlet sagerne ud fra de retningslinjer, vi nu engang har, men vi har også været i stand til at kunne tage det nødvendige ansvar.